

минувшини відобразити національну душу та державницькі прагнення українців. Його творчість і подвижництво визнано найбільшим внеском у формування української національної свідомості, модерної української нації як такої.

РЕЛІГІЙНІ ЗАСАДИ ТВОРЧОСТІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Гриценко Є.С., студ. I курсу факультету обліку та фінансів
Науковий керівник – Гаврилюк Ю.М., канд. філос. наук, доцент кафедри
філософії

Ми чуємо крізь віки гучний голос Тараса Шевченка. Голос, який веде за собою, пробуджує національну свідомість та національний дух. Ми чуємо голос Шевченка, бо він – вічний, непереможний, неперевершений. Його поезії живуть і сьогодні, бо в них поет справжній – зі своїми болями, з переживаннями за долю нашої державі і людей, з прагненням змінити все на краще. Він живий тим, про що писав. І тому, саме тому, ми і сьогодні чуємо голос Тараса...

Чому ж твори Шевченка залишаються сучасними і в наш час, адже в них йдеться про події, які минули досить давно?

Хоча зараз події, змальовані Великим Кобзарем, і стали історією (кріпосництво скасовано, царя немає, Україна отримала незалежність), і здається, що проблеми, які хвилювали поета, теж залишилися десь у позаминулому столітті. Але не слід ігнорувати те, що багато моментів, які змальовував Т. Г. Шевченко, залишилися і в нашому житті. Великий Кобзар мріяв про заможне життя кожної української родини, про вільну країну з вільним народом... Чи збулися його мрії?..

Сьогодні в Україні поступово відроджується віра у Бога. Будуються нові церкви, відроджуються звичаї хрестити дітей та вінчатися у церкві... І це дуже добре, адже наш народ завжди вірив у Бога, у його всемогутність. Як приклад – творчість Т. Г. Шевченка.

Тарас Григорович не залишає Бога, про що б він не розповідав. Найголовніше, вважає він, мати Бога у душі. Адже без нього забракне сил боротись, творити та навіть жити. Мабуть, вустами Т. Г. Шевченка говорить Іван Гус, герой твору «Єретик», звертаючись до Бога:

Боже! Боже!

Великая сило!

Вірить поет у те, що Бог заступиться за бідних людей і покарає злих та жорстоких, що запанує в Україні мир та справедливість. Часто у своїх поезіях Кобзар просить у Всевишнього допомоги:

Боже милий,

Зжалься, Боже милий.

Ці рядки Шевченко написав у засланні, вболіваючи душею за рідну Україну і прагнучи повернутися на Батьківщину.

На любов та пошану народу до Бога він відповідає тим же. Бог піклується про людей, наче про своїх власних дітей. Саме про це говориться у поезії «Пророк»:

Неначе праведних дітей,

Господь, любя отих людей,

Послав на землю їм пророка.

Та був такий період творчості Т. Г. Шевченка, коли він дещо зневірився у Божій силі і допомозі. Згадаймо «Заповіт», у якому є такі рядки «а до того я не знаю Бога». Поет говорить про те, що доки український народ не розірве кайданів неволі, він не визнає Божої сили; душа його доти не потрапить до раю, до Бога, доки народ не стане вільним. Розуміння цих рядків часто перекручували: коли вірш друкували на Галичині, їх просто замінили на «А до цього – Я вже знаю Бога»; у радянські ж часи взагалі цими рядками доводили, що Шевченко не був віруючою людиною. Хоча ні перше, ні друге не являється істиною. Шевченко вірить у Бога, але йому дуже боляче через те, що покріпачений український народ стоїть на колінах, і в його визволенні навіть Господь безсилий.

Тож можна сказати, що все те, що зв'язане з духовністю та моральністю людини, завжди займало одне з провідних місць у творчості Т. Г. Шевченка. Не втратив поет віри у Бога протягом усього життя, усієї літературної творчості. І герої його творів так само щиро і беззаперечно вірили у Божу силу і допомогу.

Т.Г. ШЕВЧЕНКО ЯК РЕВОЛЮЦІЙНО-ДЕМОКРАТИЧНИЙ ДІЯЧ

Губська П.О., студентка 5 курсу агрономічного факультету

Науковий керівник –Гриньова Я.Г., канд. пед. наук, доцент кафедри історичних і соціально-політичних дисциплін

Поезія для Т. Шевченка стала формою національного служіння, історичним покликанням, вогнистим Словом народної правди і народної волі до боротьби за свободу. Ідеї національно-визвольної боротьби, державної незалежності, заклик до рішучих дій проти насильства червоною ниткою пронизують більшість творів Шевченка. Він розвіював ілюзії кріпаків щодо "доброго царя", гнівно картав Петра I, Катерину II і свого сучасника Миколу I. До повалення самодержавно-кріпосницького ладу закликали його "Сон", "Кавказ", "І мертвим, і живим..." та інші твори. Із шкільної парти всім українцям відомий знаменитий "Заповіт", де поет закликає: "...вставайте, кайдани порвіте і вражою злою кров'ю волю окропіте[1].

Т. Шевченко був революційним демократом. Як революціонер він виступав проти самодержавства: "Бодай кати їх постинали отих царів, катів людських". Як демократ Шевченко засуджував колоніальну політику царизму. Характеризуючи національний гніт у Російській імперії, він писав: "од молдованина до фінна на всіх язиках все мовчить". Поет був викривачем і суддею "темного царства", борцем за вільну людину, провісником нових і світлих "братолюбних" стосунків між людьми [3].

Все життя Шевченко боровся за справедливість. Надзвичайно цікавими і його вірші „Псалми Давидові”, в яких він виступає проти будь-якого